

nogen Aabenhjertighed. Endnu faa Dage for hans Forsvinden havde Per siddet flere Timer hos ham og ved den Lejlighed netop beundret den tilsyneladende Ro og Sjælsfatning, hvormed han talte om sig selv og sin Ensomhed. Med sine legemlige Lidelser spøjte han endog. For Smerter skulde man være taknemlig, havde han sagt; de bevarede Sindet friskt. Og han havde givet en humoristisk Historie tilbedste om, hvorledes han engang var kommen for Skade at nedsynke saa dybt i Grublerier over Arvesyndens Mysterium, at han havde været paa Nippet til at gaa fra sin Forstand.

„Men saa skænkede en naadig Trækvind mig en forfærdelig Tandpine, et rigtig godt og velsignet Kindtandsmartyrium, — og Pokker tog ved baade Arvesynd og andet saadant Djævelskab, saa jeg gerne havde givet selve min Daabsattest for en god Krydderpose.“

Nu, da han var borte og ved sit uhyggelige Endeligt selv havde vidnet om sin Livsfilosofis bristende Bærekraft, fik Per en lignende Fornemmelse af lykkelig undsluppen Livsfare som dengang, da han modtog Efterretningen om Løjtnant Iversens Selvmord. Ved hans feberhede Haand var han bleven ført ind i mørke, øde og vilde Egne af Aandens Verden, hvis skuffende Ørken-Luftsyn og Hildiringer længe havde lokket ham paa Afstand. Og dog! Han vilde altid mindes den ulykkelige og ensomme Mand med Taknemlighed og Kærlighed. Endnu i sin Død var han bleven ham en Lærer og Befrier.

Derfor harmede det ham ogsaa at være Vidne til den hoverende Medlidenhed, som kom tilorde rundtom hos Folk, der sad hyggelig beskærmet af deres egen Lidenskabsløshed og aldrig havde følt nogen titanisk Drift til at kæmpe med Guderne.